

42000A0712(01)

C 197/3

ÚŘEDNÍ VĚSTNÍK EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ

12.7.2000

ÚMLUVA

o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie, vypracovaná Radou na základě článku 34 Smlouvy o Evropské unii

VYSOKÉ SMLUVNÍ STRANY této úmluvy, členské státy Evropské unie,

ODVOLÁVAJÍCE SE na akt Rady o vypracování Úmluvy o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie,

PŘEJÍCE SI zlepšit justiční spolupráci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie, aniž jsou dotčena ustanovení chránící svobodu jednotlivce,

POUKAZUJÍCE na společný zájem členských států na tom, aby vzájemná pomoc mezi nimi probíhala co nejrychleji a nejúčinněji v souladu se základními zásadami jejich vnitrostátních právních předpisů při dodržení práv jednotlivce a se zásadami Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950,

VYJADŘUJÍCE svou důvěru ve strukturu a fungování právních systémů všech členských států a jejich schopnost zaručit spravedlivý proces,

ROZHODNUTI doplnit Evropskou úmluvu o vzájemné pomoci ve věcech trestních ze dne 20. dubna 1959 a jiné platné úmluvy v této oblasti o úmluvu Evropské unie,

UZNÁVAJÍCE, že ustanovení těchto úmluv se nadále vztahují na všechny záležitosti, na které se nevztahuje tato úmluva,

MAJÍCE NA ZŘETELI, že členské státy kladou důraz na posílení justiční spolupráce, avšak při stálém uplatňování zásady proporcionality,

ODVOLÁVAJÍCE SE na to, že tato úmluva upravuje vzájemnou pomoc v trestních věcech na základě zásad úmluvy ze dne 20. dubna 1959,

VZHLEDEM K TOMU, že článek 20 této úmluvy se vztahuje na určité zvláštní případy týkající se odposlechu telekomunikací, aniž by měl vliv na jiné takové případy, na které se tato úmluva nevztahuje,

VZHLEDEM K TOMU, že v případech, na které se tato úmluva nevztahuje, platí obecné zásady mezinárodního práva,

UZNÁVAJÍCE, že touto úmluvou není dotčen výkon odpovědnosti členských států, pokud jde o udržování veřejného pořádku a zajišťování vnitřní bezpečnosti, a že je věcí každého členského státu stanovit podle článku 33 Smlouvy o Evropské unii podmínky, za jakých bude udržovat veřejný pořádek a zajišťovat vnitřní bezpečnost,

SE DOHODLY NA TĚCHTO USTANOVENÍCH:

HLAVA I

OBECNÁ USTANOVENÍ

Článek 1

Vztah k jiným úmluvám o vzájemné pomoci

1. Účelem této úmluvy je doplnit níže uvedené dohody a usnadnit jejich uplatňování mezi členskými státy Evropské unie:
 - a) Evropskou úmluvu o vzájemné pomoci ve věcech trestních ze dne 20. dubna 1959 (dále jen „Evropská úmluva o vzájemné pomoci“);
 - b) dodatkový protokol ze dne 17. března 1978 k Evropské úmluvě o vzájemné pomoci;
 - c) ustanovení o vzájemné pomoci v trestních věcech Úmluvy ze dne 19. června 1990 k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích (dále jen „Schengenská prováděcí úmluva“), která se podle čl. 2 odst. 2 nezrušují;
 - d) kapitolu 2 Smlouvy o vydávání a vzájemné pomoci v trestních věcech mezi Belgickým královstvím, Lucemburským velkovévodstvím a Nizozemským královstvím ze dne 27. června 1962, pozměněnou protokolem ze dne 11. května 1974 (dále jen „Beneluxská smlouva“) ve vztazích mezi členskými státy Hospodářské unie Beneluxu.
2. Touto úmluvou není dotčeno použití výhodnějších ustanovení dvoustranných nebo mnohostranných dohod mezi členskými státy, nebo podle čl. 26 odst. 4 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci, ujednání v oblasti vzájemné pomoci v trestních věcech dohodnutých na základě jednotných právních předpisů nebo zvláštního systému vzájemného používání opatření o vzájemné pomoci na jejich územích.

Článek 2

Ustanovení týkající se schengenského *acquis*

1. Články 3, 5, 6, 7, 12 a 23 a v rozsahu týkajícím se článku 12 články 15 a 16 a v rozsahu týkajícím se uvedených článků článek 1 představují opatření pozměňující nebo rozvíjející akty uvedené v příloze A Dohody uzavřené Radou Evropské unie s Islandskou republikou a Norským královstvím o přistoupení Islandu a Norska a o jejich zapojení do provádění, uplatňování a rozvoje schengenského *acquis* ⁽¹⁾.
2. Ustanovení čl. 49 písm. a) a články 52, 53 a 73 Schengenské prováděcí úmluvy se zrušují.

Článek 3

Řízení, při kterých je vzájemná pomoc také poskytována

1. Vzájemná pomoc je také poskytována při řízení před správními orgány pro činy postihované podle vnitrostátních právních předpisů dožadujícího nebo dožádaného členského státu nebo obou z důvodu porušení právních předpisů za předpokladu, že by jejich rozhodnutí mohlo vést k řízení před soudem s příslušností zejména v trestních věcech.
2. Vzájemná pomoc je také poskytována v souvislosti s trestním řízením a řízením ve smyslu odstavce 1, které se týká skutků a porušení předpisů, za které může v dožadujícím členském státě nést odpovědnost právnická osoba.

(¹) Úř. věst. L 176, 10.7.1999, s. 36.

Článek 4

Formální náležitosti a postupy při vyřizování žádostí o vzájemnou pomoc

1. Při poskytování vzájemné pomoci se musí dožádaný členský stát řídit formálními náležitostmi a postupy výslovně uvedenými dožadujícím členským státem, pokud tato úmluva nestanoví jinak a za podmínky, že tyto formální náležitosti a postupy neodporují základním právním zásadám dožádaného členského státu.
2. Dožádaný členský stát vyřídí žádost o vzájemnou pomoc co nejdříve, přičemž se v nejvyšší možné míře řídí procesními a jinými lhůtami uvedenými dožadujícím členským státem. Dožadující členský stát lhůty odůvodní.
3. Nemůže-li být žádost vyřízena nebo nemůže-li být vyřízena v celém rozsahu podle požadavků dožadujícího členského státu, vyrozumějí o tom orgány dožádaného členského státu neprodleně orgány dožadujícího členského státu a sdělí podmínky, za kterých by bylo možné žádost vyřídit. Orgány dožadujícího a dožádaného členského státu se mohou následně dohodnout na dalším průběhu, aby bylo možné tyto podmínky splnit.
4. Lze-li předpokládat, že lhůty dožadujícího členského státu nelze splnit a pokud důvody uvedené v odst. 2 druhé větě výslovně uvádějí, že by zpoždění podstatně narušilo řízení vedené v dožadujícím členském státě, uvedou orgány dožádaného členského státu neprodleně dobu, kterou považují za nezbytnou pro vyřízení žádosti. Orgány dožadujícího členského státu neprodleně sdělí, zda na žádosti nadále trvají. Orgány dožadujícího a dožádaného členského státu se mohou následně dohodnout na dalším postupu týkajícím se žádosti.

Článek 5

Zasílání a doručování procesních písemností

1. Každý členský stát zasílá přímo poštou osobám, které se nacházejí na území jiného členského státu, jim určené procesní písemnosti.
2. Procesní písemnosti mohou být zaslány prostřednictvím příslušných orgánů dožádaného členského státu pouze tehdy, pokud
 - a) adresa osoby, které je písemnost určena, není známa nebo není jistá;
 - b) podle platných procesních předpisů dožadujícího členského státu se vyžaduje doklad o doručení písemnosti adresátovi jiný, než který lze získat prostřednictvím pošty;
 - c) písemnost nelze doručit poštou;
 - d) dožadující členský stát má oprávněné důvody se domnívat, že doručení poštou by bylo neúčinné nebo nevhodné.
3. Lze-li předpokládat, že adresát nezná jazyk, ve kterém je písemnost vyhotovena, je třeba přeložit ji nebo alespoň její důležité části do jazyka (jednoho z jazyků) členského státu, na jehož území se adresát nachází. Pokud je orgánu, který písemnost vydal, známo, že adresát zná pouze jiný jazyk, musí být písemnost nebo alespoň její důležité části přeloženy do tohoto jiného jazyka.
4. Ke všem procesním písemnostem musí být přiložena zpráva, že adresát může obdržet informace od orgánu, který písemnost vydal, nebo od jiných orgánů v daném členském státě, pokud jde o jeho práva a povinnosti týkající se písemnosti. Na tuto zprávu se vztahuje také odstavec 3.
5. Tímto článkem není dotčeno použití článků 8, 9 a 12 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci a článků 32, 34 a 35 Beneluxské smlouvy.

Článek 6

Zasílání žádostí o vzájemnou pomoc

1. Žádosti o vzájemnou pomoc a výměny informací bez žádosti ve smyslu článku 7 se podávají písemně nebo prostředky schopnými zachytit písemný záznam za podmínek umožňujících přijímajícímu členskému státu ověřit jejich pravost. Žádosti se podávají přímo mezi justičními orgány, které jsou pro jejich podání a vyřízení místně příslušné, a jejich vyřízení se zasílá stejným způsobem, pokud tento článek nestanoví jinak.

Informace poskytované členským státem s ohledem na řízení před soudy jiného členského státu ve smyslu článku 21 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci a ve smyslu článku 42 Beneluxské smlouvy mohou být sdělovány mezi příslušnými justičními orgány přímo.

2. Odstavcem 1 není dotčena možnost zaslat nebo vyřídit žádosti ve zvláštních případech

a) mezi ústředním orgánem členského státu a ústředním orgánem jiného členského státu nebo

b) mezi justičním orgánem jednoho členského státu a ústředním orgánem jiného členského státu nebo naopak.

3. Bez ohledu na odstavec 1 mohou Spojené království a Irsko při oznámení podle čl. 27 odst. 2 prohlásit, že žádosti a sdělení jim zasílané uvedené v prohlášení musí být zasílány přes jejich ústřední orgán. Tyto členské státy mohou kdykoliv dalším prohlášením omezit rozsah takového prohlášení, aby posílily účinek odstavce 1. Učiní tak tehdy, kdy pro ně vstoupí v platnost ustanovení o vzájemné pomoci vyplývající ze Schengenské prováděcí úmluvy.

Každý členský stát může použít zásadu vzájemnosti ve vztahu k prohlášením uvedeným výše.

4. Jakákoliv žádost o vzájemnou pomoc v naléhavém případě může být učiněna prostřednictvím Mezinárodní organizace kriminální policie (Interpol) nebo orgánu příslušného podle aktů přijatých v souladu se Smlouvou o Evropské unii.

5. Pokud jde o žádosti podle článků 12, 13 nebo 14 a příslušným orgánem je justiční orgán nebo ústřední orgán jednoho členského státu a policejní nebo celní orgán jiného členského státu, může být žádost předána a vyřízena přímo mezi těmito orgány. Na tyto styky se vztahuje také odstavec 4.

6. Pokud se žádost o vzájemnou pomoc vztahuje k řízení uvedenému v čl. 3 odst. 1 a příslušným orgánem je justiční orgán nebo ústřední orgán jednoho členského státu a správní orgán jiného členského státu, může být žádost předána a vyřízena přímo mezi těmito orgány.

7. Kterýkoliv členský stát může prohlásit při oznámení podle čl. 27 odst. 2, že není vázán odst. 5 první větou nebo odstavcem 6 tohoto článku nebo oběma, nebo že bude tato ustanovení uplatňovat pouze za určitých podmínek, které vymezí. Toto prohlášení může kdykoliv odvolat nebo změnit.

8. Níže uvedené žádosti nebo sdělení si členské státy předávají prostřednictvím svých ústředních orgánů:

a) žádosti o dočasné předání nebo průvoz osob, které jsou ve vazbě nebo ve výkonu trestu odnětí svobody ve smyslu článku 9 této úmluvy, článku 11 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci a článku 33 Beneluxské smlouvy;

b) informace z rejstříků trestů ve smyslu článku 22 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci a článku 43 Beneluxské smlouvy. Žádosti o kopie rozsudků a opatření ve smyslu článku 4 dodatkového protokolu k Evropské úmluvě o vzájemné pomoci mohou být však předávány přímo příslušným orgánům.

Článek 7

Výměna informací bez žádosti

1. Příslušné orgány členských států si mohou v rámci mezí stanovených jejich vnitrostátními právními předpisy vyměňovat informace bez žádosti, pokud se týkají trestných činů a porušení právních předpisů podle čl. 3 odst. 1, jejichž potrestání nebo vyřízení spadá do pravomoci přijímajícího orgánu v době, kdy je informace předávána.
2. Orgán poskytující informace může podle svých vnitrostátních právních předpisů stanovit, za jakých podmínek může přijímající orgán tyto informace použít.
3. Přijímající orgán je těmito podmínkami vázán.

HLAVA II

ŽÁDOST O URČITÉ ZVLÁŠTNÍ FORMY VZÁJEMNÉ POMOCI

Článek 8

Vrácení

1. Dožádaný členský stát může na žádost dožadujícího členského státu, a aniž jsou dotčena práva třetích osob nabytá v dobré víře, předat dožadujícímu státu věci získané trestnou činností, aby je vrátil oprávněným vlastníkům.
2. Dožádaný členský stát se může při použití článků 3 a 6 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci a čl. 24 odst. 2 a článku 29 Beneluxské smlouvy vzdát vrácení věci buď před jejich předáním, nebo po jejich předání dožadujícímu členskému státu, pokud by se tím usnadnilo jejich vrácení oprávněnému vlastníkovvi. Práva třetích osob nabytá v dobré víře tím nejsou dotčena.
3. V případě, že se dožádaný členský stát vzdá vrácení věci před jejich předáním dožadujícímu členskému státu, neuplatní dožádaný členský stát k těmto věcem zástavní ani jiné zajišťovací právo, ani jiný nárok podle daňových a celních předpisů.

Vzdáním se nároku na vrácení věci podle odstavce 2 není dotčeno právo dožádaného členského státu vybrat od oprávněného vlastníka daně nebo jiné poplatky.

Článek 9

Dočasné předání osob, které jsou ve vazbě nebo ve výkonu trestu odnětí svobody pro účely vyšetřování

1. Dojde-li k dohodě mezi příslušnými orgány dotyčných členských států, může členský stát, který požádal o vyšetřování, pro které je nezbytná přítomnost osoby držené ve vazbě nebo ve výkonu trestu odnětí svobody na jeho území, dočasně tuto osobu předat na území členského státu, ve kterém se má vyšetřování konat.
2. Dohoda stanoví podrobnosti o dočasném předání osoby a lhůtu, ve které musí být vrácena na území dožadujícího členského státu.
3. Pokud je předání podmíněno souhlasem dotyčné osoby, poskytne se neprodleně dožádanému členskému státu její písemný souhlas nebo jeho kopie.
4. Doba, po kterou bude tato osoba zbavena na území dožádaného členského státu svobody, se započítává do doby trvání vazby nebo trestu odnětí svobody, které dotyčná osoba vykonává nebo má vykonávat na území dožadujícího členského státu.
5. Ustanovení čl. 11 odst. 2 a 3 a článků 12 a 20 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci se použijí obdobně na tento článek.
6. Každý členský stát může při oznámení podle čl. 27 odst. 2 prohlásit, že než bude dosaženo dohody podle odstavce 1 tohoto článku, bude vyžadován souhlas podle odstavce 3 tohoto článku nebo že bude vyžadován za určitých podmínek uvedených v prohlášení.

Článek 10

Výslech prostřednictvím videokonference

1. Nachází-li se osoba na území jednoho členského státu a má-li být tato osoba vyslechnuta jako svědek nebo znalec justičními orgány jiného členského státu, může tento jiný členský stát požádat o to, aby výslech proběhl prostřednictvím videokonference v souladu s odstavci 2 až 8, pokud není žádoucí nebo možné, aby se tato osoba dostavila k výslechu na jeho území osobně.
2. Dožádaný členský stát souhlasí s výslechem prostřednictvím videokonference, pokud použití videokonference neodporuje jeho základním právním zásadám a za podmínky, že pro výslech disponuje odpovídajícím technickým zařízením. Nedisponuje-li dožádaný členský stát technickými prostředky pro výslech prostřednictvím videokonference, může mu dožadující členský stát na základě vzájemné dohody tyto prostředky poskytnout.
3. Žádost o výslech prostřednictvím videokonference musí obsahovat kromě údajů uvedených v článku 14 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci a článku 37 Beneluxské smlouvy zdůvodnění, proč není žádoucí nebo možné, aby se svědek nebo znalec dostavil osobně, název justičního orgánu a jména osob, které budou výslech provádět.
4. Justiční orgán dožádaného členského státu předvolá dotýčnou osobu způsobem stanoveným jeho vnitrostátními právními předpisy.
5. Pro výslech prostřednictvím videokonference platí tato pravidla:
 - a) při výslechu je přítomen justiční orgán dožádaného členského státu, kterému je v případě potřeby k dispozici tlumočnick; tento orgán odpovídá za zjištění totožnosti vyslychané osoby a za dodržování základních právních zásad dožádaného členského státu. Pokud se justiční orgán dožádaného členského státu domnívá, že během výslechu byly porušeny základní právní zásady dožádaného členského státu, přijme neprodleně nezbytná opatření, aby bylo zajištěno, že výslech bude pokračovat v souladu s uvedenými zásadami;
 - b) příslušné orgány dožadujícího a dožádaného členského státu se případně dohodnou na opatřeních k ochraně vyslychané osoby;
 - c) výslech vede přímo justiční orgán dožadujícího členského státu nebo probíhá pod jeho vedením v souladu s jeho vnitrostátními právními předpisy;
 - d) na žádost dožadujícího členského státu nebo vyslychané osoby zajistí dožádaný členský stát, aby měla vyslychaná osoba v případě potřeby k dispozici tlumočnicka;
 - e) vyslychaná osoba může uplatnit právo odepřít výpověď podle právních předpisů dožádaného nebo dožadujícího členského státu.
6. Aniž jsou dotčena opatření dohodnutá za účelem ochrany osob, vypracuje justiční orgán dožádaného členského státu protokol o výsledku výslechu s uvedením dne a místa konání výslechu, totožnosti vyslychané osoby, totožnosti a funkce všech ostatních osob dožádaného členského státu zúčastněných při výslechu, složených přísah a technických podmínek, za kterých se výslech konal. Tento dokument zašle příslušný orgán dožádaného členského státu příslušnému orgánu dožadujícího členského státu.
7. Náklady na zajištění videokonference, náklady na provoz videozařízení v dožádaném členském státě, odměnu tlumočnicka poskytnutého dožádaným členským státem, náhradu nákladů svědka a znalce a cestovní výdaje v dožádaném členském státě hradí dožadující členský stát dožádanému členskému státu, ledaže se dožádaný stát zřekne úhrady veškerých nebo části těchto výdajů.
8. Každý členský stát přijme nezbytná opatření, aby zajistil, že jsou-li svědkové nebo znalci vyslycháni podle tohoto článku na jeho území, a přestože mají povinnost vypovídat, výpověď odeprou nebo vypovídají nepravdivě, použije své vnitrostátní právní předpisy stejně, jako kdyby výslech probíhal při vnitrostátním řízení.
9. Členské státy mohou podle své úvahy také použít tento článek při výslechu obviněné osoby prostřednictvím videokonference, pokud je to vhodné, a se souhlasem svých příslušných justičních orgánů. V tomto případě musí být rozhodnutí o uskutečnění videokonference a způsob, jakým bude provedena, předmětem dohody mezi dotýčnými členskými státy v souladu s jejich vnitrostátními právními předpisy a souvisejícími mezinárodními úmluvami včetně Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod z roku 1950.

Každý členský stát může při oznámení podle čl. 27 odst. 2 prohlásit, že nebude první pododstavec uplatňovat. Toto prohlášení může kdykoliv odvolat.

Výslech smí probíhat pouze se souhlasem obviněného. Rada přijme formou právně závazného dokumentu pravidla, která se mohou ukázat nezbytnými pro ochranu práv obviněných osob.

Článek 11

Výslech svědků a znalců prostřednictvím telefonní konference

1. Nachází-li se osoba na území jednoho členského státu a má-li být tato osoba vyslechnuta jako svědek nebo znalec justičními orgány jiného členského státu, může tento jiný členský stát, pokud to umožňují jeho vnitrostátní právní předpisy, požádat jiný členský stát, aby umožnil konání výslechu prostřednictvím telefonní konference v souladu s odstavci 2 až 5.
2. Výslech prostřednictvím telefonní konference se může konat pouze se souhlasem svědka nebo znalce.
3. Dožádaný členský stát souhlasí s výslechem prostřednictvím telefonní konference, pokud použití telefonní konference neodporuje jeho základním právním zásadám.
4. Žádost o výslech prostřednictvím telefonní konference musí obsahovat kromě údajů uvedených v článku 14 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci a článku 37 Beneluxské smlouvy také název justičního orgánu a jména osob, které budou výslech provádět, a rovněž údaj o tom, že svědek nebo znalec s výslechem prostřednictvím telefonní konference souhlasí.
5. Členské státy mezi sebou upraví dohodou praktická opatření pro provedení výslechu. Přitom se dožádaný členský stát zaváže
 - a) oznámit dotyčnému svědkovi nebo znalci dobu a místo konání výslechu;
 - b) zabezpečit zjištění totožnosti svědka nebo znalce;
 - c) ověřit, zda svědek nebo znalec s výslechem prostřednictvím telefonní konference souhlasí.

Dožádaný členský stát může svůj souhlas podmínit zcela nebo zčásti splněním souvisejících ustanovení čl. 10 odst. 5 a 8. Pokud není dohodnuto jinak, použije se obdobně čl. 10 odst. 7.

Článek 12

Sledované zásilky

1. Každý členský stát se zavazuje, že na žádost jiného členského státu povolí na svém území v rámci vyšetřování trestných činů, pro které je přípustné vydání, sledování zásilky.
2. O sledování zásilky rozhodují v jednotlivých případech příslušné orgány dožádaného členského státu při dodržení vnitrostátních právních předpisů tohoto členského státu.
3. Sledování zásilky se provádí v souladu s procesními postupy dožádaného členského státu. Právo jednat, řídit a dohlížet na průběh takové operace náleží příslušným orgánům tohoto členského státu.

Článek 13

Společné vyšetřovací týmy

1. Příslušné orgány dvou nebo více členských států mohou na základě vzájemné dohody zřídit společný vyšetřovací tým pro určitý účel a na určitou dobu, která může být vzájemnou dohodou prodloužena, s cílem vést trestní vyšetřování v jednom nebo více členských státech, které tým zřídí. Složení týmu se stanoví v dohodě.

Společný vyšetřovací tým se zřizuje zejména v těchto případech:

- a) vyšetřování trestných činů prováděné členským státem vyžaduje obtížné a náročné vyšetřování, které souvisí s jinými členskými státy;
- b) několik členských států provádí vyšetřování trestných činů, které s ohledem na okolnosti případu vyžadují koordinovaný postup provedený ve vzájemné shodě členských států, kterých se postup týká.

Žádost o zřízení společného vyšetřovacího týmu může předložit kterýkoliv dotyčný členský stát. Tým bude zřízen v členském státě, v kterém bude vyšetřování pravděpodobně probíhat.

2. Kromě údajů uvedených v článku 14 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci a článku 37 Beneluxské smlouvy musí žádost o zřízení společného vyšetřovacího týmu obsahovat návrhy na jeho složení.

3. Společný vyšetřovací tým působí na území členských států, které jej zřídily, za těchto obecných podmínek:

- a) vedoucím týmu je zástupce příslušného orgánu účastnícího se trestního vyšetřování z toho členského státu, ve kterém tým působí. Vedoucí týmu jedná v mezích svých pravomocí vymezených vnitrostátními právními předpisy;
- b) tým postupuje v souladu s právními předpisy členského státu, ve kterém působí. Členové týmu provádějí úkoly pod vedením vedoucího uvedeného v písmeni a), přičemž dodržují podmínky stanovené jejich vlastními orgány v dohodě o zřízení týmu;
- c) členský stát, na jehož území tým působí, vytvoří pro jeho činnost nezbytné organizační podmínky.

4. Pro účely tohoto článku se členové vyšetřovacího týmu z jiného členského státu, než je členský stát, ve kterém tým působí, pokládají za „vyslané“ členy.

5. Vyslaní členové společného vyšetřovacího týmu mají právo účastnit se vyšetřovacích úkonů v členském státě, ve kterém se vyšetřování provádí. Vedoucí týmu může však z určitých důvodů rozhodnout jinak podle právních předpisů členského státu, ve kterém tým působí.

6. Vyslaní členové společného vyšetřovacího týmu mohou být podle právních předpisů členského státu, na jehož území tým působí, pověřeni vedoucím týmu, aby provedli určité vyšetřovací úkony, pokud to bylo schváleno příslušnými orgány členského státu, ve kterém tým působí, a vysílajícího členského státu.

7. Pokud společný vyšetřovací tým potřebuje provést vyšetřovací úkon v některém ze členských států, které jej zřídily, mohou vyslaní členové týmu z tohoto členského státu požádat, aby tyto úkony provedly jejich vlastní příslušné orgány. Tento členský stát posoudí provedení úkonů za podmínek, které by se použily, pokud by žádost o jejich provedení byla podána v rámci jeho vnitrostátního vyšetřování.

8. Potřebuje-li společný vyšetřovací tým pomoc z jiného členského státu, než jsou státy, které tým zřídily, nebo ze třetího státu, mohou příslušné orgány členského státu, ve kterém tým působí, podat příslušným orgánům tohoto jiného státu žádost o pomoc v souladu se souvisejícími smlouvami a dohodami.

9. Vyslaný člen společného vyšetřovacího týmu může v souladu s právními předpisy svého státu a v mezích svých pravomocí poskytovat týmu informace, kterými disponuje členský stát, jenž jej vyslal pro účely trestního vyšetřování prováděného týmem.

10. Informace získané zákonným způsobem členem týmu nebo vyslaným členem týmu v rámci jeho účasti ve společném vyšetřovacím týmu, které jinak nejsou dostupné příslušným orgánům dotyčného členského státu, smějí být použity

- a) pro účely, pro které byl vyšetřovací tým zřízen;
- b) pro odhalení, vyšetřování a stíhání jiných trestných činů na základě předchozího souhlasu členského státu, ve kterém byla informace získána. Tento souhlas může být odepřen pouze v případech, kdy by takové použití informace mohlo ohrozit trestní vyšetřování v dotyčném členském státě, nebo pokud by tento členský stát mohl v tomto ohledu odmítnout vzájemnou pomoc;

c) pro předcházení bezprostředního a závažného ohrožení veřejné bezpečnosti, a aniž je dotčeno písmeno b), následuje-li zahájení trestního vyšetřování;

d) pro jiné účely, pokud to je dohodnuto mezi členskými státy, které zřídily vyšetřovací tým.

11. Tímto článkem nejsou dotčena jiná stávající akty nebo ujednání, které se týkají zřízení společných vyšetřovacích týmů nebo jejich postupů.

12. Je možné dohodnout účast jiných osob než zástupců příslušných orgánů členských států zřizujících společný vyšetřovací tým na činnostech týmu, pokud to umožňují právní předpisy dotyčných členských států nebo jakýkoli právní nástroj uplatňovaný mezi nimi. Mohou jimi být například patřit úředníci orgánů zřízených podle Smlouvy o Evropské unii. Práva udělená členům nebo vyslaným členům týmu na základě tohoto článku se na tyto osoby nevztahují, pokud dohoda výslovně nestanoví jinak.

Článek 14

Skryté vyšetřování

1. Dožadující a dožádaný členský stát se mohou dohodnout na vzájemné pomoci při vyšetřování trestných činů prostřednictvím agentů zastírajících svou totožnost nebo působících pod nepravou totožností (skryté vyšetřování).

2. Rozhodnutí o žádosti v každém jednotlivém případě přijímá příslušný orgán dožádaného členského státu v souladu se svými vnitrostátními právními předpisy a procesními postupy. Členské státy se dohodnou podle svých vnitrostátních právních předpisů a procesních postupů na délce trvání skrytého vyšetřování, jeho podrobných podmínkách a právním postavení agentů během skrytého vyšetřování.

3. Skryté vyšetřování probíhá v souladu s vnitrostátními právními předpisy a procesními postupy členského státu, na jehož území se provádí. Zúčastněné členské státy spoluprací zajistí přípravu skrytého vyšetřování a dohled nad ním a přijmou opatření na ochranu agentů zastírajících svou totožnost nebo působících pod nepravou totožností.

4. Při oznámení podle čl. 27 odst. 2 může každý členský stát prohlásit, že tímto článkem není vázán. Toto prohlášení může kdykoliv odvolat.

Článek 15

Trestní odpovědnost ve vztahu k úředním osobám

Během činností uvedených v článcích 12, 13 a 14 jsou úřední osoby z jiného členského státu než členského státu, ve kterém se činnost provádí, pokládány vzhledem k trestným činům, které spáchají nebo které jsou proti nim spáchány, za úřední osoby členského státu, ve kterém se činnost provádí.

Článek 16

Občanskoprávní odpovědnost ve vztahu k úředním osobám

1. Pokud úřední osoby jednoho členského státu působí podle článků 12, 13 a 14 v jiném členském státě, odpovídá dříve uvedený členský stát za škodu, kterou tyto osoby způsobí během své činnosti, podle právních předpisů členského státu, na jehož území působí.

2. Členský stát, na jehož území došlo ke škodě ve smyslu odstavce 1, nahradí tuto škodu za podmínek vztahujících se na škodu způsobenou jeho vlastními úředními osobami.

3. Členský stát, jehož úřední osoby způsobí škodu nějaké osobě na území jiného členského státu, nahradí tomuto státu plnou výši částky, která byla vyplacena poškozeným nebo jejich právním nástupcům.

4. Aniž jsou dotčena práva vůči třetím osobám a s výjimkou odstavce 3, může se každý členský stát v případě uvedeném v odstavci 1 zříci požadavku na náhradu škody, kterou utrpěl, od jiného členského státu.

HLAVA III

ODPOSLECH TELEKOMUNIKAČNÍHO PROVOZU

Článek 17

Orgány příslušné nařídit odposlech telekomunikačního provozu

Pro účely článků 18, 19 a 20 se „příslušným orgánem“ rozumí justiční orgán, nebo není-li justiční orgán příslušný pro oblast, kterou upravují tyto články, odpovídající příslušný orgán určený podle čl. 24 odst. 1 písm. e) činný v trestním řízení.

Článek 18

Žádosti o odposlech telekomunikačního provozu

1. Příslušný orgán dožadujícího členského státu může pro účely trestního řízení v souladu s vnitrostátními právními předpisy podat příslušnému orgánu dožádaného členského státu žádost o

- a) odposlech telekomunikačního provozu s bezprostředním přenosem dožadujícímu členskému státu nebo
- b) odposlech, záznam a následný přenos záznamů dožadujícímu členskému státu.

2. Žádosti podle odstavce 1 mohou být podány ve vztahu k telekomunikačnímu zařízení, které používá osoba, která má být odposlouchávána, pokud se tato osoba nachází

- a) v dožadujícím členském státě a dožadující členský stát potřebuje technickou pomoc dožádaného členského státu k odposlechu komunikace této osoby;
- b) v dožádaném členském státě a její komunikaci lze odposlouchávat v tomto členském státě;
- c) ve třetím členském státě, který byl informován podle čl. 20 odst. 2 písm. a), a dožadující členský stát potřebuje technickou pomoc dožádaného členského státu k odposlechu komunikace této osoby.

3. Odchylně od článku 14 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci a článku 37 Beneluxské smlouvy musí žádosti podle článku 18 obsahovat

- a) název orgánu podávajícího žádost;
- b) potvrzení, že zákonné povolení či příkaz k odposlechu byly vydány v souvislosti s trestním vyšetřováním;
- c) informace pro zjištění totožnosti osoby, která má být odposlouchávána;
- d) popis trestného jednání, které je předmětem vyšetřování;
- e) požadovaná doba provádění odposlechu a
- f) podle možnosti dostatečné technické údaje, zejména účastnické číslo pro připojení k síti, aby bylo možné žádost vyřídit.

4. V případě žádosti podle odst. 2 písm. b) musí žádost obsahovat také stručný popis skutkového stavu. Dožádaný členský stát si může vyžádat další informace, které považuje za nezbytné, aby mohl rozhodnout, zda by požadované opatření bylo přijato i v obdobném vnitrostátním případě.

5. Dožádaný členský stát se zavazuje vyřídit žádosti podané podle odst. 1 písm. a):

- a) v případě žádosti podané podle odst. 2 písm. a) a odst. 2 písm. c) poté, co obdrží informace uvedené v odstavci 3. Dožádaný členský stát může nařídit odposlech bez dalších formálních náležitostí;

b) v případě žádosti podané podle odst. 2 písm. b) poté, co obdrží informace uvedené v odstavci 3 a 4, a pokud by požadované opatření použil i v obdobném vnitrostátním případě. Dožádaný členský stát může svůj souhlas podmínit dodržением podmínek, které by musely být splněny v obdobném vnitrostátním případě.

6. Není-li bezprostřední přenos možný, je dožádaný členský stát povinen vyhovět žádosti ve smyslu odst. 1 písm. b) poté, co obdrží informace podle odstavců 3 a 4, pokud by požadované opatření použil i v obdobném vnitrostátním případě. Dožádaný členský stát může svůj souhlas podmínit dodržением podmínek, které by musely být splněny v obdobném vnitrostátním případě.

7. Při oznámení podle čl. 27 odst. 2 může členský stát prohlásit, že je vázán odstavcem 6 pouze tehdy, není-li schopen zajistit bezprostřední přenos. V takovém případě mohou ostatní členské státy uplatnit zásadu vzájemnosti.

8. Při podávání žádosti podle odst. 1 písm. b) může dožadující členský stát, má-li pro to zvláštní důvody, požádat také o přepis záznamu. Dožádaný členský stát posoudí takovou žádost v souladu s vnitrostátními právními předpisy a procesními postupy.

9. Členský stát, který obdrží informace podle odstavců 3 a 4, je povinen s nimi nakládat jako s citlivými v souladu se svými vnitrostátními právními předpisy.

Článek 19

Odposlech telekomunikačního provozu na státním území prostřednictvím poskytovatelů služeb

1. Členské státy, na jejichž území působí systémy k poskytování telekomunikačních služeb provozované prostřednictvím pozemské stanice družicových komunikací, zajistí, aby v případě, že tyto systémy nejsou přímo dostupné na území jiného členského státu pro účely zákonného odposlechu osoby nacházející se na území tohoto členského státu, byl pro tento účel umožněn přístup k těmto systémům prostřednictvím určeného zprostředkujícího poskytovatele služeb působícího na území tohoto jiného členského státu.

2. V případě uvedeném v odstavci 1 jsou příslušné orgány členského státu oprávněny provést odposlech pro účely trestního řízení a v souladu s vnitrostátními právními předpisy a za podmínky, že se odposlouchávaná osoba nachází v tomto členském státě, prostřednictvím určeného zprostředkujícího poskytovatele služeb působícího na jeho území, aniž by bylo třeba o to žádat členský stát, na jehož území je pozemská stanice družicových komunikací umístěna.

3. Odstavec 2 se rovněž použije, pokud se odposlech provádí na žádost podanou podle čl. 18 odst. 2 písm. b).

4. Tento článek nebrání členskému státu, aby podal žádost členskému státu, na jehož území se nachází pozemská stanice družicových komunikací, o zákonný odposlech telekomunikací v souladu s článkem 18, zejména tehdy, nenachází-li se v dožadujícím členském státě žádný zprostředkující poskytovatel služeb.

Článek 20

Odposlech telekomunikačního provozu bez technické pomoci jiného členského státu

1. Aniž jsou dotčeny obecné zásady mezinárodního práva a čl. 18 odst. 2 písm. c), vztahují se povinnosti podle tohoto článku na příkazy k odposlechu vydané nebo povolené příslušným orgánem jednoho členského státu v rámci trestního vyšetřování, které má povahu vyšetřování následujícího po spáchání určitého trestného činu, včetně pokusu spáchat trestný čin, pokud je takové jednání podle vnitrostátních právních předpisů trestné, aby bylo možno zjistit totožnost odpovědné osoby nebo osob, zadržet je, obžalovat je, trestně je stíhat nebo je odsoudit.

2. Pokud je za účelem trestního vyšetřování povolen odposlech telekomunikačního provozu příslušným orgánem jednoho členského státu („členský stát provádějící odposlech“) a pokud se telekomunikační adresa osoby uvedené v příkazu k odposlechu používá na území jiného členského státu („uvědomovaný členský stát“), od něž není zapotřebí žádné technické pomoci k provedení odposlechu, uvědomí členský stát provádějící odposlech uvědomovaný členský stát o odposlechu

- a) před odposlechem v případech, kdy je mu před nařízením odposlechu známo, že se odposlouchávaná osoba nachází na území uvědomovaného členského státu;
- b) v jiných případech bezprostředně poté, co se dozví, že se odposlouchávaná osoba nachází na území uvědomovaného členského státu.

3. Informace, které poskytuje členský stát provádějící odposlech, musí obsahovat:

- a) název orgánu nařizujícího odposlech;
- b) potvrzení, že zákonný příkaz k odposlechu byl vydán v souvislosti s trestním vyšetřováním;
- c) informace pro zjištění totožnosti odposlouchávané osoby;
- d) popis trestného jednání, které je předmětem vyšetřování;
- e) předpokládaná doba trvání odposlechu.

4. Je-li členský stát uvědoměn podle odstavců 2 a 3, použije se tento postup:

- a) Jakmile příslušný orgán uvědomovaného členského státu obdrží informace podle odstavce 3, sdělí neprodleně a nejpozději do 96 hodin členskému státu provádějícímu odposlech, že
 - i) souhlasí s provedením odposlechu nebo s jeho pokračováním. Uvědomovaný členský stát může udělit svůj souhlas s výhradou splnění podmínek, které je třeba dodržet v obdobném vnitrostátním případě,
 - ii) požaduje, aby odposlech nebyl proveden nebo aby byl ukončen, pokud by odposlech nebyl přípustný podle vnitrostátních právních předpisů uvědomovaného členského státu nebo z důvodů uvedených v článku 2 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci. Pokud uvědomovaný členský stát vznesе takový požadavek, musí své rozhodnutí písemně zdůvodnit,
 - iii) požaduje, aby v případech uvedených v bodě ii) nesměl být použit veškerý materiál již získaný prostřednictvím odposlechu, když se odposlouchávaná osoba nacházela na území uvědomovaného členského státu, nebo aby směl být použit pouze za podmínek, které stanoví. Uvědomovaný členský stát sdělí členskému státu provádějícímu odposlech důvody pro uvedené podmínky,
 - iv) žádá o krátké prodloužení původní 96hodinové lhůty nejvýše o 8 dnů za souhlasu členského státu provádějícího odposlech tak, aby mohly být provedeny potřebné postupy podle vnitrostátních právních předpisů uvědomovaného členského státu. Uvědomovaný členský stát sdělí písemně členskému státu provádějícímu odposlech okolnosti vyplývající z vnitrostátních právních předpisů, které odůvodňují prodloužení lhůty v požadovaném rozsahu.
- b) Dokud uvědomovaný členský stát nepřijme rozhodnutí podle písm. a) bodů i) nebo ii), členský stát provádějící odposlech
 - i) smí v provádění odposlechu pokračovat a
 - ii) nesmí materiály odposlechem již získané použít, ledaže
 - se dotyčné členské státy dohodnou jinak nebo
 - je třeba přijmout naléhavé opatření, aby se zabránilo bezprostřednímu a vážnému ohrožení veřejné bezpečnosti. Uvědomovaný členský stát bude o každém takovém použití vyrozuměn spolu s uvedením důvodů.
- c) Uvědomovaný členský stát může požádat o popis skutkového stavu případu a o další informace, jež považuje za nezbytné, aby mohl posoudit, zda by byl odposlech povolen i v obdobném vnitrostátním případě. Touto žádostí není dotčeno použití písmene b), pokud se uvědomovaný členský stát a členský stát provádějící odposlech nedohodnou jinak.

- d) Členské státy přijmou nezbytná opatření, aby zajistily, že odpověď bude poskytnuta v 96hodinové lhůtě. Za tímto účelem zřídí kontaktní místa s 24hodinovou denní pracovní dobou a uvedou je ve svých prohlášeních podle čl. 24 odst. 1 písm. e).
5. Uvědomovaný členský stát je povinen s informacemi získanými podle odstavce 3 nakládat jako s citlivými v souladu se svými vnitrostátními právními předpisy.
6. Domnívá-li se členský stát provádějící odposlech, že informace poskytované podle odstavce 3 jsou zvláště citlivé, mohou být předány příslušnému orgánu prostřednictvím zvláštního orgánu, pokud to bylo mezi dotýcnými členskými státy dohodnuto na dvoustranné úrovni.
7. Každý členský stát může při oznámení podle čl. 27 odst. 2 nebo kdykoliv později prohlásit, že nevyžaduje, aby mu byly podle tohoto článku sdělovány informace týkající se odposlechu.

Článek 21

Náhrada nákladů provozovatelům telekomunikačních sítí

Náklady, které vynaložili provozovatelé telekomunikačních sítí nebo poskytovatelé telekomunikačních služeb při vyřizování žádostí podle článku 18, hradí dožadující členský stát.

Článek 22

Dvoustranné dohody

Žádné ustanovení této hlavy nebrání členským státům, aby mezi sebou uzavřely dvoustranné nebo mnohostranné dohody, které by usnadnily využití současných i budoucích technických možností týkajících se zákonného odposlechu telekomunikačního provozu.

HLAVA IV

Článek 23

Ochrana osobních údajů

1. Osobní údaje předávané podle této úmluvy může členský stát, kterému byly poskytnuty, použít:
- a) pro účely řízení, na které se vztahuje tato úmluva;
 - b) pro jiná soudní a správní řízení přímo související s řízením uvedeným v písmeni a);
 - c) pro odvrácení bezprostředního a závažného ohrožení veřejné bezpečnosti;
 - d) pro jakýkoliv jiný účel pouze s předchozím souhlasem členského státu, který údaje poskytl, ledaže by dotýcný členský stát získal souhlas přímo od osoby, které se údaje týkají.
2. Tento článek se rovněž použije v případě osobních údajů, které nebyly předány, ale byly získány jiným způsobem podle této úmluvy.
3. Předávající členský stát může s ohledem na okolnosti daného případu požadovat, aby mu členský stát, kterému osobní údaje předal, sdělil, jak tyto údaje použil.
4. V případech, kdy jsou pro použití osobních údajů stanoveny podmínky podle čl. 7 odst. 2, čl. 18 odst. 5 písm. b), čl. 18 odst. 6 nebo čl. 20 odst. 4, má splnění těchto podmínek přednost. Pokud takové podmínky nebyly stanoveny, použije se tento článek.
5. Ustanovení čl. 13 odst. 10 má přednost před tímto článkem, pokud jde o informace získané podle článku 13.

6. Tento článek se nevztahuje na osobní údaje, které členský stát získá podle této úmluvy a které pocházejí z tohoto členského státu.

7. Lucembursko může při podpisu úmluvy prohlásit, že v případě, že předá podle této úmluvy osobní údaje jinému členskému státu, platí toto:

Lucembursko může s výhradou odst. 1 písm. c) stanovit s ohledem na okolnosti daného případu, pokud dotyčný členský stát nezíská souhlas osoby, které se dané údaje týkají, že osobní údaje mohou být použity pro účely uvedené v odst. 1 písm. a) a b) pouze s předchozím souhlasem Lucemburska v případě řízení, pro která Lucembursko může odmítnout nebo omezit předání nebo použití osobních údajů v souladu s touto úmluvou nebo nástroji uvedenými v článku 1.

Pokud Lucembursko odmítne v určitém případě souhlasit s vyřízením žádosti členského státu podle odstavce 1, musí své rozhodnutí písemně zdůvodnit.

HLAVA V

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 24

Prohlášení

1. Při oznámení podle čl. 27 odst. 2 uvede každý členský stát ve svém prohlášení názvy orgánů, kromě těch již uvedených v Evropské úmluvě o vzájemné pomoci a v Beneluxské smlouvě, které jsou příslušné pro uplatňování této úmluvy a pro uplatňování ustanovení aktů uvedených v čl. 1 odst. 1 o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy, a zejména

- a) popřípadě příslušných správních orgánů ve smyslu čl. 3 odst. 1;
- b) jednoho nebo více ústředních orgánů pro účely článku 6, jakož i orgánů příslušných pro vyřizování žádostí podle čl. 6 odst. 8;
- c) popřípadě policejních nebo celních orgánů příslušných pro účely čl. 6 odst. 5;
- d) popřípadě správních orgánů příslušných pro účely čl. 6 odst. 6, a
- e) orgánu nebo orgánů příslušných pro účely článků 18 a 19 a čl. 20 odst. 1 až 5.

2. Prohlášení učiněná podle odstavce 1 mohou být kdykoliv zcela nebo zčásti stejným postupem změněna.

Článek 25

Výhrady

Výhrady k této úmluvě jsou přípustné pouze tehdy, pokud jsou v této úmluvě výslovně uvedeny.

Článek 26

Územní působnost

Tato úmluva se vztahuje na Gibraltar ode dne rozšíření působnosti Evropské úmluvy o vzájemné pomoci na Gibraltar.

Spojené království oznámí písemně předsedovi Rady záměr, aby se působnost této úmluvy rozšířila na území Normanských ostrovů a ostrova Man v důsledku rozšíření působnosti Evropské úmluvy o vzájemné pomoci na tato území. Rada o této žádosti rozhodne jednomyslně.

Článek 27

Vstup v platnost

1. Tato úmluva podléhá přijetí členskými státy v souladu s jejich ústavními pravidly.
2. Členské státy oznámí generálnímu tajemníkovi Rady Evropské unie dokončení svých ústavních postupů vyžadovaných pro přijetí této úmluvy.
3. Tato úmluva vstupuje uplynutím 90 dnů od oznámení podle odstavce 2 učiněného státem, který byl členem Evropské unie v době, kdy Rada přijala akt o vypracování této úmluvy, a který splní tuto formální náležitost jako osmý, v platnost pro těchto osm států.
4. Každé oznámení učiněné podle odstavce 2 některým členským státem po přijetí osmého oznámení má za následek, že 90 dnů po tomto oznámení vstoupí tato úmluva v platnost mezi tímto členským státem a členskými státy, pro které již v platnost vstoupila.
5. Než tato úmluva vstoupí v platnost podle odstavce 3, může každý členský stát při oznámení podle odstavce 2 nebo kdykoliv později prohlásit, že bude používat tuto úmluvu ve vztazích s členskými státy, které učinily stejné prohlášení. Tato prohlášení nabývají účinku devadesátým dnem od jejich uložení.
6. Tato úmluva se použije na vzájemnou pomoc, o kterou bylo požádáno po dni, kdy vstoupí v platnost nebo od kterého je mezi dotyčnými členskými státy používána podle odstavce 5.

Článek 28

Přístup nových členských států

1. Tato úmluva je otevřena k přístupu každému státu, který se stane členem Evropské unie.
2. Znění této úmluvy vyhotovené Radou Evropské unie v jazyce přistupujícího členského státu je platné.
3. Listiny o přístupu budou uloženy u depozitáře.
4. Tato úmluva vstupuje v platnost vůči každému přistupujícímu členskému státu uplynutím 90 dnů od uložení jeho listiny o přístupu nebo dnem vstupu této úmluvy v platnost, pokud nevstoupí v platnost dnem uplynutí uvedené devadesátidenní lhůty.
5. Pokud tato úmluva nevstoupí v platnost v době uložení listiny o přístupu, použije se na přistupující členské státy čl. 27 odst. 5.

Článek 29

Vstup v platnost pro Island a Norsko

1. Aniž je dotčen článek 8 dohody uzavřené Radou Evropské unie a Islandskou republikou a Norským královstvím o přidružení těchto států k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis* („dohoda o přidružení“), vstupují ustanovení uvedená v čl. 2 odst. 1 v platnost pro Island a Norsko 90 dnů poté, co Rada a Komise obdrží podle čl. 8 odst. 2 dohody o přidružení informaci o splnění jejich ústavních požadavků, v jejich vzájemných vztazích se všemi členskými státy, pro které již tato úmluva vstoupila v platnost podle čl. 27 odst. 3 nebo 4.
2. Vstup této úmluvy v platnost pro kterýkoliv členský stát po dni, kdy vstoupí ustanovení uvedená v čl. 2 odst. 1 v platnost pro Island a Norsko, má za následek, že je toto ustanovení použitelné také na vzájemné vztahy mezi tímto členským státem a Islandem a mezi tímto členským státem a Norskem.
3. Ustanovení čl. 2 odst. 1 nejsou v žádném případě závazná pro Island a Norsko přede dnem stanoveným podle čl. 15 odst. 4 dohody o přidružení.

4. Aniž jsou dotčeny odstavce 1, 2 a 3, vstoupí ustanovení uvedená v čl. 2 odst. 1 pro Island a Norsko v platnost nejpozději dnem vstupu této úmluvy v platnost pro patnáctý stát, který je členem Evropské unie ke dni přijetí aktu o vypracování této úmluvy Radou.

Článek 30

Depozitář

1. Depozitářem této úmluvy je generální tajemník Rady Evropské unie.
2. Depozitář zveřejňuje v *Úředním věstníku Evropských společenství* informace o průběhu přijímání a přístupů, prohlášení a výhrady a rovněž všechna další oznámení týkající se této úmluvy.

Hecho en Bruselas, el veintinueve de mayo de dos mil, en un ejemplar único, en lenguas alemana, danesa, española, finesa, francesa, griega, inglesa, irlandesa, italiana, neerlandesa, portuguesa y sueca, cuyos textos son igualmente auténticos y que será depositado en los archivos de la Secretaría General del Consejo de la Unión Europea. El Secretario General remitirá una copia certificado del mismo a cada Estado miembro.

Udfærdiget i Bruxelles den nioogtyvende maj to tusind i ét eksemplar på dansk, engelsk, finsk, fransk, græsk, irsk, italiensk, nederlandsk, portugisisk, spansk, svensk og tysk, idet hver af disse tekster har samme gyldighed; de deponeres i arkiverne i Generalsekretariatet for Den Europæiske Union. Generalsekretæren fremsender en bekræftet kopi heraf til hver medlemsstat.

Geschehen zu Brüssel am neunundzwanzigsten Mai zweitausend in einer Urschrift in dänischer, deutscher, englischer, finnischer, französischer, griechischer, irischer, italienischer, niederländischer, portugiesischer, schwedischer und spanischer Sprache, wobei jeder Wortlaut gleichermaßen verbindlich ist; die Urschrift wird im Archiv des Generalsekretariats des Rates der Europäischen Union hinterlegt. Der Generalsekretär übermittelt jedem Mitgliedstaat eine beglaubigte Abschrift dieser Urschrift.

Έγινε στις Βρυξέλλες στις είκοσι εννέα Μαΐου δύο χιλιάδες σε ένα μόνο αντίτυπο στην αγγλική, γαλλική, γερμανική, δανική, ελληνική, ιρλανδική, ισπανική, ιταλική, ολλανδική, πορτογαλική, σουηδική και φινλανδική γλώσσα, και όλα τα κείμενα είναι εξίσου αυθεντικά. Η σύμβαση κατατίθεται στο αρχείο της Γενικής Γραμματείας του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ο Γενικός Γραμματέας διαβιβάζει ακριβές επικυρωμένο αντίγραφο σε κάθε κράτος μέλος.

Done at Brussels on the twenty-ninth day of May in the year two thousand in a single original in the Danish, Dutch, English, Finnish, French, German, Greek, Irish, Italian, Portuguese, Spanish and Swedish languages, all texts being equally authentic, such original being deposited in the archives of the General Secretariat of the Council of the European Union. The Secretary-General shall forward a certified copy thereof to each Member State.

Fait à Bruxelles, le vingt-neuf mai deux mille, en un exemplaire unique, en langues allemande, anglaise, danoise, espagnole, finnoise, française, grecque, irlandaise, italienne, néerlandaise, portugaise et suédoise, les textes établis dans chacune de ces langues faisant également foi, lequel est déposé dans les archives du secrétariat général du Conseil de l'Union européenne. Le secrétaire général en fait parvenir une copie certifiée à chaque État membre.

Arna dhéanamh sa Bhruiséil, an naoú lá is fiche de Bhealtaine sa bhliain dhá mhíle i scríbhinn bhunaidh amháin sa Bhéarla, sa Danmhairgis, san Fhionlainnis, sa Fhraincis, sa Ghaeilge, sa Ghearmáinis, sa Ghréigis, san Iodáilis, san Ollainnis, sa Phortaingéilis, sa Spáinnis agus sa tSualainnis, agus comhúdarás ag gach ceann de na téacsanna sin; déanfar an scríbhinn bhunaidh sin a thaisceadh i gcartlann Ardrúnaíocht Chomhairle an Aontais Eorpaigh. Díreoidh an tArdrúnaí cóip fhíordheimhnihte de chuig gach Ballstát.

Fatto a Bruxelles, addì ventinove maggio duemila, in un esemplare unico nelle lingue danese, finlandese, francese, greca, inglese, irlandese, italiana, olandese, portoghese, spagnola, svedese e tedesca, ciascuna di esse facente ugualmente fede, depositato negli archivi del segretariato generale del Consiglio dell'Unione europea. Il segretario generale ne trasmette una copia certificata conforme a ogni Stato membro.

Gedaan te Brussel, de negentwintigste mei tweeduizend, in één exemplaar, in de Deense, de Duitse, de Engelse, de Finse, de Franse, de Griekse, de Ierse, de Italiaanse, de Nederlandse, de Portugese, de Spaanse en de Zweedse taal, zijnde alle teksten gelijkelijk authentiek, dat wordt neergelegd in het archief van het secretariaat-generaal van de Raad van de Europese Unie. De secretaris-generaal zendt een voor eensluidend gewaarmerkt afschrift daarvan toe aan elke lidstaat.

Feito em Bruxelas, aos vinte e nove de Maio de dois mil num único exemplar, nas línguas alemã, dinamarquesa, espanhola, finlandesa, francesa, grega, inglesa, irlandesa, italiana, neerlandesa, portuguesa e sueca, todos os textos fazendo igualmente fé, o qual será depositado nos arquivos do Secretariado-Geral do Conselho da União Europeia. O secretário-geral remeterá dele uma cópia autenticada a cada Estado-Membro.

Tehty Brysselissä kahdentenkymmenentenäyhdeksäntenä päivänä toukokuuta vuonna kaksituhatta yhtenä ainoana alkuperäiskappaleena englannin, espanjan, hollannin, iirin, italian, kreikan, portugalin, ranskan, ruotsin, saksan, suomen ja tanskan kielellä, jonka kullakin kielellä laadittu teksti on yhtä todistusvoimainen, ja se talletetaan Euroopan unionin neuvoston pääsihteeristön arkistoon. Pääsihteeri toimittaa oikeaksi todistetun jäljennöksen yleissopimuksesta jokaiselle jäsenvaltiolle.

Som skedde i Bryssel den tjugonionde maj tjugohundra i ett enda exemplar på danska, engelska, finska, franska, grekiska, iriska, italienska, nederländska, portugisiska, spanska, svenska och tyska språken, varvid varje text äger samma giltighet, och detta exemplar skall deponeras i arkivet hos generalsekretariatet för Europeiska unionens råd. Generalsekreteraren skall överlämna en bestyrkt kopia därav till varje medlemsstat.

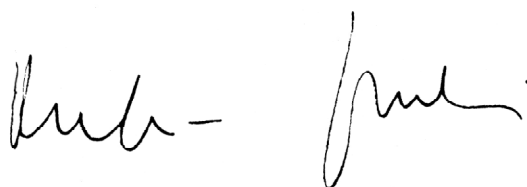
Pour le gouvernement du Royaume de Belgique
Voor de regering van het Koninkrijk België
Für die Regierung des Königreichs Belgien

For regeringen for Kongeriget Danmark

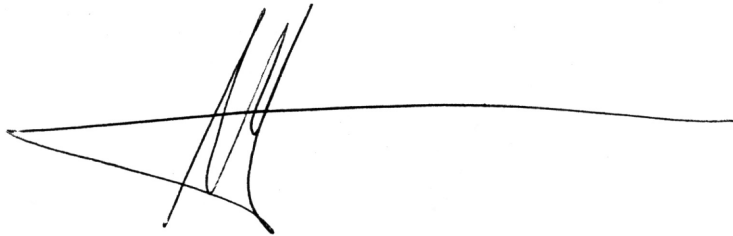
Für die Regierung der Bundesrepublik Deutschland

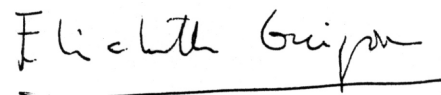
Για την κυβέρνηση της Ελληνικής Δημοκρατίας

Por el Gobierno del Reino de España

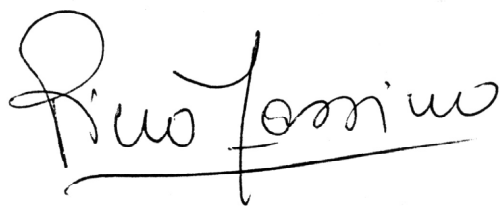
Pour le gouvernement de la République française

Thar ceann Rialtas na hÉireann
For the Government of Ireland

Per il governo della Repubblica italiana

A handwritten signature in black ink, reading "Romano Prodi". The signature is written in a cursive style with a horizontal line underneath.

Pour le gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg

A handwritten signature in black ink, consisting of a single horizontal line with a small flourish at the end.

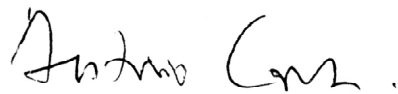
Voor de regering van het Koninkrijk der Nederlanden

A handwritten signature in black ink, reading "H. Verbeke". The signature is written in a cursive style.

Für die Regierung der Republik Österreich

A handwritten signature in black ink, reading "H. Peter Holm". The signature is written in a cursive style.

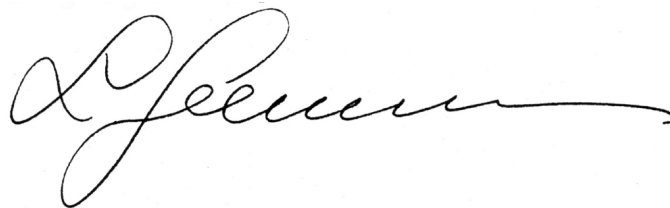
Pelo Governo da República Portuguesa

Suomen hallituksen puolesta
På finska regeringens vägnar

På svenska regeringens vägnar

For the Government of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland

—

Prohlášení Rady k čl. 10 odst. 9

Při přijetí aktu podle čl. 10 odst. 9 bere Rada ohled na závazky členských států podle Evropské úmluvy o lidských právech.

Prohlášení Spojeného království k článku 20

Toto prohlášení je nedílnou součástí úmluvy:

Ve Spojeném království se článek 20 vztahuje na příkazy k odposlechu, které vydal státní tajemník policii nebo celním a daňovým orgánům Jeho Veličenstva v případě, že v souladu s vnitrostátními právními předpisy o odposlechu komunikačního provozu je uvedeným cílem tohoto příkazu odhalení závažné trestné činnosti. Vztahuje se rovněž na příkazy k odposlechu vydané pro bezpečnostní službu, pokud v souladu s vnitrostátními právními předpisy jedná na podporu vyšetřování, které má znaky popsané v čl. 20 odst. 1.
